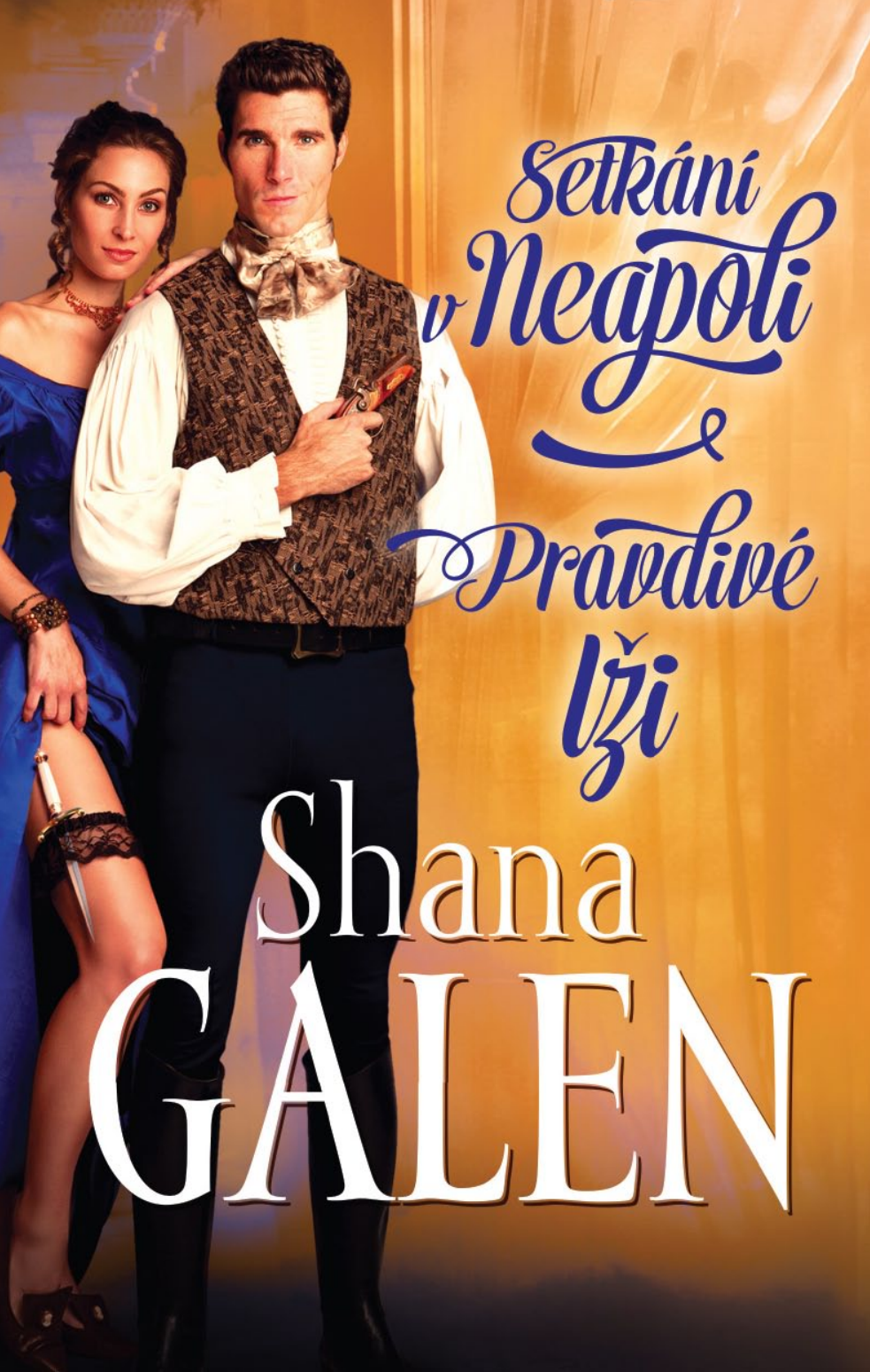

*Setkání
v Neapoli
&
Právdivé
lži*

Shana
GALEN

*Setkání
v Neapoli
&
Pravdivé
lži*

Shana
GALEN

2014

The Spy Wore Blue, copyright © 2013 by Shana Galen
First published in the United States in 2013 by Sourcebooks, Inc.
True Spies, copyright © 2013 by Shana Galen
First published in the United States in 2013 by Sourcebooks, Inc.
Cover and internal design © 2013 by Sourcebooks, Inc.
Cover illustration by Alan Ayers
Translation © 2014 by Eva Fuková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE SPY WORE BLUE a TRUE SPIES
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2013,
přeložila Eva Fuková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-49-8

*Setkání
v Neapoli*

Pro Sharii,

která mě vždy podněcuje a inspiruje

1

Neapol, Itálie, zima 1816

Agent Modrý necítil prsty na rukou a nohou. Ačkoliv nebyl příliš vysoký, ale ani malý, sníh mu dosahoval ke kolennům. Chvěl se a upíral zrak na okno ve třetím poschodí budovy na protější straně úzké uličky v Neapoli. Tmavý kámen splýval se soumrakem, avšak rozzářená okna dodávala domu nádech útulnosti.

Modrý ovšem pochyboval, že jeho přivítání bude stejně hřejivé.

S povzdechem zamířil ke vchodu. Ve vstupní hale se na okamžik zastavil a vnímal, jak teplý vzduch pomalu prohřívá jeho tělo ztuhlé chladem. Pak vrhl ponurý pohled na schodiště a začal stoupat nahoru. Je lepší sejít se s ní tady než v divadle, kde by mohla nechtěně – nebo i úmyslně – prozradit jeho pravou totožnost.

Ona je jedna z mála lidí, kteří ji znají.

„Buona sera,“ pozdravil kulhajícího malého bělovlasého muže, který ho míjel. Ve třetím poschodí se zastavil přede dveřmi bytu, z jehož oken byl výhled na ulici, a tiše zaklepal. Nechtěl zbytečně přitáhnout pozornost všech obyvatel.

Nikdo se neozval. Neslyšel ani žádný pohyb. Nečekal, že ji zastihne doma. V tuto pozdní hodinu je v divadle. Ohlédl se přes rameno, načež vytáhl dlouhý tenký kovový předmět, vsunul ho do klíčové dírky a rychle jím otočil. Dveře se otevřely. Copak ta žena nemá vůbec rozum? Zámek by odemklo i dítě.

Vkročil dovnitř a prkno v podlaze zapraskalo. Tiše za sebou zavřel. Na stole hořely dvě svíčky – jak může být někdo tak neopatrný? – a na prošoupaných koberečcích se povalovala polovina jejího šatníku. Knihy, letáky, noviny a časopisy byly rozházeny po malé odřené pohovce a navršený na prosezené židli. Zřejmě nedojedená večeře na talíři a čajový šálek ležely na jídelním stole vedle jakéhosi románu a hudební partitury. Patrně si četla a ztratila pojem o čase.

Byt přesto působil příjemně a pohodlně. Nebyl sice velký – pohovka a židle tam zabíraly místo –, ale věděl, že nájemníci nepořádek nevadí. Pohledem spočinul na posteli. Přikrývka i velké polštáře vypadaly nadýchaně. Jak je to dlouho, co se naposledy pořádně vyspal? Dny? Týdny?

Co by se stalo, kdyby si na chvilku lehl? Ona je v opeře a vrátí se až za několik hodin. Vzhledem k povaze operních zpěvaček je možné, že dnes večer ani domů nepřijde. A on nemusí být někde jinde.

Zatímco zvažoval, jestli si má odpočinout, prohlížel si její věci. Nemusel její byt prohledávat – nebyla z ničeho podezřelá –, ale jelikož je špion, nedokázal nutkání odolat. Vlastně se jenom rozhlížel, na čemž není nic špatného. Nikde neviděl láhve s vínem ani gin, ale kdyby hledal důkladněji, určitě by skrýš objevil.

Udivilo ho, kolik má různých tretek – nechyběla mezi nimi porcelánová figurka, zvoneček, malá bysta a několik obrazů, které je potřeba pověsit. Netušil kam, protože stěny pokrývaly tapisérie a obrazy. Na většině z nich byly namalovány velké dřevěné mísy s blyštivým ovocem. Při pohledu na ně dostal hlad.

Vzal z talíře housku, zakousl se do ní a zamířil k posteli. „Ahoj kočko,“ pozdravil zvíře, které na něj upíralo velké zelené oči. Kočka seskočila a opatrně kráčela ke gauči. Po krátké úvaze usoudil, že si boty nestáhne, jelikož možná bude muset během okamžiku vstát a odejít.

Sotva ulehl, vzpomněl si, že nezamkl dveře. Byl však tak unavený, že zůstal v posteli. Dal si ruce pod hlavu a hleděl do stropu. Nad postelí visely malé křišťály, které odrážely mi-hotavé světlo svíček. Ten, kdo si na takové věci potrpí, by to jistě dokázal ocenit.

Modrý však nevěděl, jestli mu to připadá hezké. V pokoji, který si pronajal v Londýně, byla postel, psací stůl, židle a skříň. Co víc muž potřebuje? Napadlo ho, že si koupí kobereček, ale to by musel přemýšlet o jeho barvě, velikosti a materiálu. A kromě toho na nákupy neměl čas. Přetočil se na bok, odsunul několik svršků a prohlížel si silný, plyšový krémový kobereček. Tento se mu líbil. Mohl by se jí zeptat, kde ho sehnala.

Na okamžik zavřel oči. Ačkoliv čekal, že ho ve snu budou pronásledovat obrovské mísy s ovocem nebo že se třpytivé krystaly změní v ohnivé peklo, nic se mu nezdálo.

Nenechala odemčeno. Sice spěchala a zapomněla si vzít rukavice – opět –, ale dveře zamkla. Byla totiž tak nervózní, že jí přitom třikrát spadl klíč. Dnes večer hráli naposledy Rossiniho *Italku v Alžíru* a potom čtrnáct dní budou připravovat novou inscenaci. Přála si, aby dnes svoji roli Elvíry zvládla naprosto dokonale.

Prsty se jí třásly jako vždy, kdy zažívala obzvláště hektické období, a nebyla schopná trefit se do zámku. Pak pevně zařala pěsti, aby se zklidnila, a krátce nato se jí podařilo vsunout klíč a otočit jím.

Teď ale bylo odemčeno. Helena zadržela dech. Provolávání slávy a potlesk, které jí až do této chvíle zněly v uších, vystřídalo hučení. Dotkla se pláště v místě, kde měla všitou kapsu na malou pistoli, kterou nosila, když musela jít sama večer ven. Jakmile ucítila tvrdý kov, napětí z ní nepatrně opadlo.

Jestli byl veřelec stále uvnitř, nemohl ji slyšet. Signora Giansantová, která bydlela na protější straně chodby, na ni křičela, že ji nechá vyhodit na ulici, jestli bude v časných ranních

hodinách hlučná. Jelikož si Helena chtěla byt udržet, tak když se po představení vracela domů, pohybovala se po domě tiše jako myška.

Vytáhla klíč, pomalu otevřela důkladně naolejované dveře a překročila praskající prkno v podlaze. Tommaso, její zrzavý kocour, na ni líně pohlédl ze stolu, kde si pochutnával na zbytcích večeře. Helena se trochu uvolnila. Obávala se, že pokoj bude obrácený naruby, ale vše bylo na svém místě. Pohledem putovala po místnosti a vtom si všimla černé vysoké boty vykukující zpoza paravánu u postele. V nitru jí začal vřít vztek. Prudce se nadechla. Považoval Damiano tohle za způsob, jak si ji získat? Chtěl ji překvapit v posteli? I když měl andělskou tvář, bez dlouhých cavyků ho vyžene. Obešla paraván, otevřela ústa a zůstala nevěřícně zírat. Jen díky dlouholetému hlasovému tréninku jí výkřik uvízl v hrdle.

Damiano to nebyl.

Najednou si přála, aby tam byl. Radši by spatřila kohokoli jiného než svého manžela. Ten jediný ale měl právo ležet v její posteli.

Otevřel oči, jako by vycítil její přítomnost, a hleděl na ni. Jeho oči stále byly neuvěřitelně modré. Nikdy nepotkala člověka s takovou barvou očí. Když se mu lidé podívali do tváře, většinou je zaujala pouze modř jeho očí. Ona ho ovšem viděla nesčetněkrát, takže dokázala vnímat vysoko posazené lícní kosti, rozčuchané vlnité hnědé vlasy a smyslná ústa. Ach, a uměl s nimi dělat věci, které se jí moc líbily.

„Paní Bloomingtonová,“ řekl.

Mluvení jí zrovna moc nebavilo. Domnívala se, že kdyby spolu nemuseli hovořit, jejich manželství by možná trvalo o několik měsíců déle.

„Raději slečno Gilesová,“ opáčila.

Modrý se posadil. „Obávám se, že jsi mě zastihla v nevhodném postavení.“

„O tom pochybuji.“

Agent se oslnivě usmál. Příšerný muž. A pořád má všechny zuby. Proč se mu jich několik nezkazilo a nevypadlo? „Neměl jsem v úmyslu spát.“

Helena zvedla hlavu. „Spánek jistě není důvod, proč sis lehl do mé postele.“

„Potřebuji s tebou hovořit.“

„Vstaň,“ řekla. Bez námitek ji poslechl. Na posteli zůstal otisk jeho dokonale tvarovaného těla. Měl na sobě černý vlněný zimník, ale pod ním zahlédla zelené hedvábí. Stále se tedy obléká jako švihák. Ona ho naučila, jak se maskovat a odvést pozornost jinam. Když si lidé prohlíželi jeho nápadné oblečení, nedívali se mu do tváře, což mu jako špionovi vyhovovalo.

„Heleno,“ promluvil. Tón, jakým vyslovil její jméno, jí vzal dech. Ustoupila. Byla radši, když ležel, protože jí nepřipadal tak vysoký, svalnatý a mužný.

„Slečno Gilesová,“ opravila ho a snažila se před ním ustupovat, zatímco on se k ní blížil.

„Chtěl jsem s tebou hovořit předtím, než...“

Otevřela dveře. „Odejdi.“

Modrý zvedl obočí, ale netvářil se udiveně. „Půjdu, až si promluvíme.“

„Nechci s tebou hovořit,“ sykla, aby ji neslyšela signora Giansantová. „Nechci tě vidět. Běž a nech mě být.“

„To není možné,“ opáčil a pokusil se zavřít dveře. Okamžik spolu zápasili, ale Helena věděla, že kdyby opravdu chtěl, dveře by zabouchl. Pak se k ní sklonil a řekl: „Jestli mi dovolíš, abych to vysvětlil, odejdu.“

Cítila z něho Anglii. Nedokázala by vůni přesně popsat, avšak spojovala si ji s teplým čajem, zelenými pasekami a půdou vlhkou po dešti. A rovněž s růžemi, horkými žemlemi a zříceninami starých hradů.

Voněl domovem.

Helena polkla. „Nemůžeš bez ohlášení vtrhnout do mého života, Erneste.“

Trhl sebou, jelikož ho oslovila křestním jménem. Věděla, že upřednostňuje krycí jméno Modrý, což ovšem byla barva, ne jméno.

„Nejsem zde, abych se ti vrátil do života. Jsem zde na misi,“ podotkl.

„Ach, to je ještě lepší! Teď už opravdu běž.“

Vtom se rozlétly dveře protějšího bytu. Stála v nich malá červenolící žena s rukama v bok. „*Porca puttana!*“

Helena zařala zuby a ignorovala její lamentování. Zlostně hleděla na svého manžela, který zíral na signoru Giansantovou s nelíčeným úžasem. Nepochybně jen zřídka kdy slyšel takový příval nadávek. „Pojďme,“ vyzvala ho. Sevřela mu paži a táhla ho do chodby. Jakmile se ho dotkla, vybavily se jí obrazy z jejích minulosti. Viděla své ruce klouzající po jeho hladké hrudi, vlasy, které mu spadly do čela, když se sklonil a jazykem jí laskal řadra, jeho chvějící se svaly, když se ovládal, aby mohla vyvrcholit první.

„*Non me ne frega niente!*“ láteřila signora Giansantová bez přestání, zatímco Helena vlekla Ernesta dolů po strmém schodišti a snažila se potlačit myšlenky, které ji rozpalovaly. Hlas Italky k nim doléhal až do vstupní haly. Helena otevřela dveře a vykročila do tmavé noci. Vítr jí rozvlnil plášť kolem kotníků, a třebaže byla ráda, že ji mrazivý chlad rozptýlil, v duchu proklela svého muže, že kvůli němu zase musela ven.

„Kdo to byl?“ zeptal se Modrý.

„Žena, kterou jsem nechtěla rozzlobit,“ odpověděla. „Jsi teď spokojený?“

„Ne. Opravdu s tebou potřebuji mluvit.“

„Dobře,“ přitakala a založila si ruce na hrudi. „Co tak důležitého mi chceš říct?“

„Vyslala mě sem tajná služba Barbican.“

Jeho odpověď ji nepřekvapila. Jeho milovaný Barbican. Neexistovalo nic, co by pro ně neudělal. Vtom zaznamenala pohyb v uličce naproti a přimhouřila oči. Nejspíš to byla kočka nebo pes. Bylo jí zvěřete, které musí být v takové zimě venku, líto.

„Neměl jsem v plánu přijet do Itálie, ale všechny informace mě zavedly právě sem. Konkrétně do divadla San Carlo,“ pokračoval.

Helena sebou trhla. Téměř ho nevnímala, protože sledovala psa, jehož začala považovat za koně, avšak zmínka o divadle – *jejím* divadle – ji zaujala.

„Je mi jedno, proč jsi tady. V divadle San Carlo nejsi vítán,“ opáčila.

„Snažím se ti říct, že tam vítán *jsem*. Zítra tam začnu pracovat – co to sakra děláš?“

Helena vytáhla z kapsy pláště pistoli. Situace se jí ani trochu nezamlouvala. Mnoho let musela spoléhat sama na sebe, a tak se naučila, jak se má chránit. Při pohledu na muže krčícího se v nedalekém stínu znervózňela. Nehodlala ho zabít, nýbrž jenom vystrašit.

Něco se však zvirtlo. Vylekal ji nějaký zvuk nebo vítr jí zvedl plášť před oči a najednou se ozval výstřel. Zaklela a sledovala, jak muž utíká pryč. Obvykle byla mnohem lepší střelkyně. Nechápala, jak je možné, že ho nezasáhla. Modrý si jistě neodpustí kritiku. Když se k němu otočila, nestál tam. Vtom zaslechla sténání a sklopila zrak. Modrý ležel na sněhu, do něhož se vsakovala krev.

2

Postřelila ho.

Opravdu ho postřelila a bolelo to jako čert. Modrý vždy tvrdil, že Helena bude jeho smrt, avšak předpokládal, že ho praští do hlavy lahví od vína nebo ho bodne do zad. *Tohle...* považoval za zradu.

Podlomila se mu kolena a spadl na zem. Sníh zmírnil tvrdý dopad, ale byl tak otupený, že by to stejně necítil. Chlad mu pronikal do morku kostí a mírnil pálivou bolest. Nebo to možná nebyl sníh, nýbrž mrazivé prsty smrtky. Viděl těžce zraněné muže a věděl, jak je tělo před smrtí studené.

Modrý zíral na tmavou oblohu. *Ať Vlk se Svatouškem toho mizeru raději chytí*, pomyslel si a zavřel oči.

„Ach ne,“ přerušil ženský hlas jeho poklidné umírání. „Nezavírej oči. Nesmíš mi zemřít.“

Hlas zněl jako Helenin, a ačkoliv by ji nerad zklamal, věděl, že je na cestě na druhý břeh.

„Erneste! Neumírej!“

„Zatraceně!“ zavrčel a otevřel oči. Byla to Helena. Ona jediná ho oslovovala jeho strašným křestním jménem. „Jmenuji se Modrý.“

„Díkybohu,“ šeptla Helena a usmála se na něho. V ten okamžik si vzpomněl, proč se do ní zamiloval. Měla nejkrásnější úsměv – to vlastně nebyl hlavní důvod, proč se zamiloval. Měla vynikající vkus pro módu. Byla nejlépe oblékanou ženou, jakou kdy viděl. Ale zpět k jejímu úsměvu – ten ji vždy celou rozzářil, dokonce i teď v tmavé chladné noci.

„Jdi pryč a nech mě v klidu skonat,“ zašeptal. Úsměv se jí rozšířil a pak ho políbila na rty. Teď byl přesvědčený, že je to opravdu jeho poslední hodinka, jelikož Helena by ho nikdy nepolíbila. Ale takový způsob umírání není špatný. Její rty byly měkké a vláčné a její horký dech, který voněl po mátě, ho zahřál po celém těle. Nejraději by jí položil ruku na šíji, prohloubil polibek a nenasytně ji ochutnával. Vzápětí se však od něho odtáhla, což ho naštvalo.

„Nenechám tě tady,“ řekla. Nutila ho, aby se posadil, ale pohyb ho bolel. Proč ho nemůže dál líbat? „Tady nezemřeš.“

Modrý zasténal bolestí. „Máš v úmyslu odtáhnout mě dovnitř a zavraždit? Nech mě být.“

„Idiota. Cretino,“ zamumlala.

„Italsky umím,“ připomněl jí.

„Přesto jsi pitomec.“

„Musíš mě urážet, když umírám?“

„Zmlkni, nebo tě tady nechám. Kdybys nebyl pitomec, uvědomil by sis, že jsem se tě nepokusila zabít. Postřelila jsem tě nešťastnou náhodou. Chci tě dostat k sobě domů, abych zjistila, jak hluboká je rána.“

Teď, když už neležel na sněhu, cítil, jak mu po boku stéká krev a vsakuje se do hedvábných kalhot. Budou na vyhození. Zranění nejspíš nebude tak vážné, jak se zpočátku obával. Možná přežije.

Vtom si uvědomil Helenino teplé tělo tisknoucí se k němu, ve snaze ho podepřít. „Nepřeješ si tedy, abych zemřel?“

Helena na něho letmo pohlédla. Bylo mu jasné, že by dokázala přečíst jeho myšlenky. „Chci, abys byl mrtvý, ale jsem si jistá, že to jednou zvládneš i beze mě,“ odpověděla a postrčila ho. Pokusil se udělat krok, ale měl pocit, jako by mu nohy přimrzly k zemi. Dokonce zvažoval, že se podívá, jestli se to opravdu nestalo. Když ho Helena začala táhnout, pomalu se pohnul a vrávoravou chůzí pokračoval směrem k domu.

Vnímal její hřejivé měkké tělo. Vzpomněl si, proč se do ní zamiloval. Byla sice drobná, ale měla neuvěřitelně svůdné oblé křivky. Její oblečení, úsměv, tělo... její proradnost.

Vzpomněl si, proč ji přestal milovat.

„Jestli si nepřeješ, abych byl mrtvý...“ Odmlčel se a zalapal po dechu. Těch pár kroků ke dveřím ho stálo hodně sil a po tváři mu stékal pot. Helena je silnější, než si myslel. Byli téměř u vchodu. „Proč jsi... mě... postřelila?“ zeptal se. Jeho hlas zněl žalostně. Raději by snad zemřel na sněhu, než aby čelil této potupné situaci.

Vklopýtali do budovy a Modrý byl vděčný, že cítí teplo. Ale jeho nepřátelé, včetně Heleny, budou zklamaní. Zřejmě přežije další den.

Helena se opřela o zábradlí, aby popadla dech. Modrého potěšilo, že není jediný, kdo funí. „Nestřílela jsem na tebe, nýbrž na muže v uličce,“ pravila. Několikrát se rychle nadechla a pomalu vydechla. Pak ukázala na schodiště. „Pojďme, než vzbudíme všechny sousedy.“

Modrý vzhledl k příkrému schodišti a zamotala se mu hlava. Měl pocit, že se schody točí.

„Modrý?“ vyhrkla Helena.

Rty mu zvlínil úsměv. Konečně to pochopila.

„Jsi v pořádku?“

„V naprostém,“ odpověděl. Až na to schodiště. Opět ho pevně uchopila, a když ho začala táhnout, zakopl. Napřímil se a zdolal první schod. *Nestřílela jsem na tebe, nýbrž na muže v uličce.* „Heleno, zmínila ses o muži v uličce.“

Pomohla mu na další schod. „Ano.“

„Vždycky střílíš na muže v uličkách?“

„Ne.“

Další krok. Modrému se dělaly mžitky před očima.

„Pouze na ty, kteří mají karnevalovou masku a míří pistolí na mého manžela.“

„Vskutku... romantické,“ prohodil. Na muže v masce si matně pamatoval. Byla to typická benátská maska, jejíž bílá barva vytvářela silný kontrast s černým pláštěm s kapucí, který měl muž na sobě. Zhlédl ho koutkem oka v uličce, ale ten den ho už jednou viděl. Taková „náhoda“ by v něm obvykle vzbudila

podezření, ale rozptýlila ho jeho krásná žena. A právě proto by se špioni měli vyhýbat osobním vztahům.

Někdo ho chtěl zabít. A Helena to nebyla.

Najednou mu začalo hučet v uších a propadl se do tmy.

Otevřel oči a hleděl na duhové světlo na stropě. Jako dítě ho duha fascinovala. Považoval ji za kouzelnou, což ale neměl říct svému přísnému učiteli, jenž mu hned vysvětlil, že duha není žádné kouzlo, ale je to pouze úkaz, který vzniká lomem a vnitřním odrazem světla na lesklém povrchu.

Nikdo v jeho rodině nevěřil na kouzla a nepodporoval děti nadané představitivostí. Byl desáté dítě z jedenácti přeživších, které se narodili vévodovi a vévodkyni z Ely, a své rodiče téměř neznal. Pamatoval si je jako tmavé zamračené postavy, které se jednou za tři měsíce objevily v dětském pokoji, pokývly na děti a pohladily je po hlavě. Každý večer ležel v posteli a poslouchal své bratry, jak se hádají, a vymýšlel si příběhy o hektickém životě svých rodičů. Vždy chodili nádherně oblečení, takže možná byli herci. Jelikož přicházeli a odcházeli tak tajemně, třeba byli piráti nebo špioni.

Jak dospíval, začal si rodiče představovat v rolích a při dobrodružstvích, která by on sám rád prožíval. Ve dvaceti vstoupil do armády a bojoval proti Napoleonovi na Pyrenejském poloostrově. Třikrát ho zajali, ale pokaždé se mu podařilo utéct a vysvobodit své přátele. Měl talent na to, jak vyváznout z nebezpečných situací se zdravou kůží, vplížit se za nepřátelskou linii, a jednou dokonce přesvědčil malou skupinu francouzských kavaléristů, že je jejich císař.

Po návratu do Anglie o něho projevil zájem Ministerstvo zahraničí. Práce ho bavila, ale toužil se stát součástí Melbournevy elitní tajné služby Barbican. Nějaký čas byl členem divadelní společnosti, aby si zdokonalil své schopnosti a naučil se umění převleků. A právě tam se seznámil s půvabnou, neodolatelnou Helenou.

Zamrkal a hledal něco, co na stropě vytváří duhové světlo. Ve stejný okamžik, kdy spatřil lustr s malými křišťály, ucítil teplo sálající z těla vedle něho. Otočil se a spatřil Heleniny rezaivé lokny. Ležela schoulená vedle něho s hlavou opřenou o jeho nahou hrud' a spala. Dokonce si nesvlékla ani plášť, avšak jemu sundala boty, kabát a košili. Pak si prohlížel zraněný bok. Cítil bodavou bolest, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by rána byla zanícená. To se samozřejmě ještě může změnit. Provizorní plátěné obvazy – zřejmě z jejího spodního prádla – nebyly nasáklé krví. Kulka ho tedy možná jenom škrábala.

V tomto ohledu měl štěstí. Jeho zranění vždy byla lehká. Jeho muška vždy přesná. Jeho instinkt vždy správný.

Toto však neplatilo, pokud šlo o Helenu.

Opět se na ni podíval. Mýlil se v ní. Neměl se do ní zamilovat a oženit se s ní. Pro muže, který nikdy neučinil chybný krok, představovala skok ze špatného útesu.

Nejraději by jí stáhl plášť z ramen. Kdysi její světlá oblá ramena zbožňoval. Když se jich dotýkal ústy, připadala mu hebká jako samet. Ráda ho sváděla tím, že nosila šaty, které tuto část jejího těla zvýrazňovaly. Přemýšlel, jestli by je viděl, kdyby jí sundal plášť. Jestli by se mu naskytl výhled na její štíhlý krk, svůdná ramena, pevně poprsí...

Vtom se Helena pohnula. Opatrně jí přesunul hlavu na polštář, uchopil její ruku a položil si ji na břicho.

Stačil jediný pohled na ni, aby věděl, že mu nikdo nemůže vytýkat, že podlehl slabosti a oženil se s ní. Byla to slabost, jelikož stále bojoval s nutkáním obejmout ji a políbit, dotýkat se jí, zabořit se do ní. Je silný muž, který se nenechává ovládnout přízemními pudy. Helena je velice krásná, ale jakmile ji uslyšel poprvé zpívat, připadala mu naprosto úchvatná. Tak čistý a nádherný soprán nikdy neslyšel. Andělský hlas si ovšem nezasloužila, protože není žádný anděl.

Dlouhé červenohnědé vlasy zvýrazňovaly světlou dokonatou pleť – bez jediné pihy – a rudé rty. Kdysi se mylně domníval, že si je maluje růží. Nos měla malý a rovný, ale nenosila ho